

РЕШЕНИЕ

№ 3853

гр. София, 05.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11112** по описа за **2024** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на И. З. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. С. от САК, срещу Решение № 4693 от 28.10.2024 г., постановено по нахд № 11138/2024г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 7-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-002551 от 12.02.2024 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция” (ОПП) към СДВР, с което на касатора на основание чл.174, ал.3, предл.1 и предл. 2 от ЗДвП са наложени две административни наказания “глоба”, двете в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, или общо глоба в размер на 4000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 48 месеца.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е постановено в нарушение на закона и при допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът поддържа, че в обжалваното пред СРС наказателно постановление и в АУАН не е описано подробно нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Фактическата обстановка била описана лаконично и неясно, което нарушавало правото му на защита. Твърди, че от събраните в първоинстанционното производство доказателства не се установява по несъмнен начин вмененото нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП, поради което СРС неправилно е потвърдил НП, въпреки, че

административнонаказващият орган (АНО) не се е справил с доказателствената си тежест. Касаторът счита, че при съдебното обжалване не е достатъчно съдът да се позове единствено на редовно съставен АУАН и на свидетеля – актосъставител, за да се считат за достоверни описаните обстоятелства, в т.ч. и вината за твърдяното нарушение. Преценката на районния съдия била извършена при спорни обстоятелства, за установяването на които въззиваемата страна не била ангажирала достатъчно доказателства. Претендира се отмяна на решението на СРС, както и потвърденото с него НП.

Ответникът по касационната жалба началник сектор в отдел „Пътна полиция” оспорва същата в писмени бележки от 20.01.2025 г., чрез юрк. В. П..

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XVIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От фактическа страна районният съд е приел, че на 29.01.2024 г., около 05:50 ч., жалбоподателят И. С. управлявал лек автомобил „А.” с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица], към площад „Л. мост“. Той бил спрял за проверка от служители на СДВР - Н. Г. и П. В. В., в района на [улица]. Тъй като не разполагали с уреди за тестване наличието на алкохол и наркотици, полицейските служители поискали съдействие по ОПП - СДВР. На място пристигнали св. П. В. заедно с колега му Н. Н.. Водачът И. С. отказал да му бъде осъществено тестване с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0206 за наличие на алкохол в издишания въздух, както и за употреба на упойващи вещества с техническо средство Drug Test 5000 с фабричен номер 0021.

На С. бил издаден талон за медицинско изследване с № 0151172 от 29.01.2024 г., съгласно който е следвало да се яви в рамките на 45 минути във ВМА-С., както и 7 броя стикери. Водачът не се явил в посочения срок в лечебното заведение, за да даде проби за изследване.

Служителят на ОПП СДВР, свидетелят Н. Н., съставил АУАН на С., с който ангажирал отговорността му за нарушения по чл. 174, ал. 3, пр. 1 и пр. 2 от ЗДвП, връчен на водача срещу подпис в момента на съставянето му.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП № 22-4332-002551 от 12.02.2024 г., издадено от Г. Б. - началник група в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР, с което на И. З. С., ЕГН [ЕГН], са наложени административни наказания, както следва:

1. За нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева, както и наказание „лишаване от правоуправление на МПС“ за срок от 24 месеца.
2. За нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева, както и наказание „лишаване от правоуправление на МПС“ за срок от 24 месеца.

СРС е кредитирал показанията на свидетелите Н. Н., И. Ф. и П. В., като такива на очевидци и като съответни на писмените доказателства по делото, приети и приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на доказателствената съвкупност районният съд е намерил за неоснователно възражението в жалбата за липса на доказателства, които да обосновават вината на жалбоподателя, тъй като по делото са налице както гласни доказателствени средства

на очевидци на деянията, така и писмени доказателства, които са в унисон с гласните доказателствени средства. Въз основа на тях е приел за безспорно и категорично доказано, че жалбоподателят е бил спрял за проверка от полицейските служители - Н. Н. и И. Ф., които не са разполагали с техническа средства за установяване наличието на алкохол и наркотични вещества, поради което са повикали помощен екип, който разполага с такива. Свидетелят П. В. категорично потвърдил, че жалбоподателят е бил поканен да бъде тестван, като са му посочени и уредите за това, но последният отказал, за което му бил издаден талон за изследване.

Преценявайки събраните доказателства, СРС е направил извод, че АУАН и издаденото въз основа на него НП, са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност и без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание. На следващо място, съдът е приел за доказано по категоричен и безспорен начин, че жалбоподателят умишлено е извършил визираните в АУАН и НП две административни нарушения на чл.174, ал.3, пр.1 и пр.2 от ЗДвП. Изложени са мотиви по възраженията на наказаното лице, които са приети за неоснователни, а нарушенията - за описани в АУАН и НП по пълен и достатъчен начин, за да може наказаният субект да разбере в извършването на какви нарушения е обвинен и защо е ангажирана административнонаказателната му отговорност. От материална страна съдът е приел, че АНО правилно е приложил материалния закон, като е наказал жалбоподателя с наказанията, предвидени в чл. 174, ал. 3, пр.1 и пр.2 от ЗДвП при безспорна доказаност на отказа на жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство както за установяване употреба на алкохол, така и на наркотични вещества. Посочено е в обжалваното решение, че при наличие на две отделни противоправни деяния, отказите на водача да бъдат извършени проверка/изследване за установяването им осъществяват съставите на две отделни нарушения.

Административен Съд С. – град, XVIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Съгласно чл.174, ал.3 от ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Процесните наказания са наложени в хипотезите на чл.174, ал.3, пр. 1 и пр. 2 от ЗДвП, т.е. за отказ за бъде извършена проверка с техническо средство за установяване

употребата на алкохол в кръвта (пр.1) и за отказ да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози (пр.2). Съобразени с материалния закон са доводите на районния съдия, че проверките за наличие на алкохол в кръвта и за употреба на наркотични вещества са две различни и самостоятелни проверки, които служат за установяване на две различни противоправни деяния. Правилно е и тълкуването на вменената за нарушена разпоредба на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП като задължаваща, доколкото изисква определено поведение на визираните в нея лица, изразяващо се в предприемане на активни действия. Структурата ѝ съдържа и трите елемента на правната норма - хипотеза, диспозиция и санкция. В нормата са уредени няколко отделни хипотези на отказ от посочените в нея лица, притежаващи качеството „водач“, които могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Съответно нарушенията са на просто, формално извършване, като законът не изисква настъпването на вредоносен резултат, като същите са довършени с настъпване на самия факт на обективизиране на отказа и възпрепятстване на проверката.

Противно на твърденията в касационната жалба, отказите на проверяваното лице да бъде тествано както за наличието на алкохол в кръвта, така и за употреба на упойващи вещество, са описани в АУАН и НП ясно, еднозначно и безпротиворечиво по начин, който не е възпрепятствал уличеното лице да разбере повдигнатите му административнонаказателни обвинения. Възраженията на касатора за липса на доказателства относно неговата вина и отказа му да бъдат извършени проверките са неоснователни и не съответстват на събраната от СРС доказателствена съвкупност.

Обосновано решаващият съд е кредитирал свидетелските показания, които еднозначно, безпротиворечиво и в конкретика установяват извършените нарушения от обективна и субективна страна. Актосъставителят Н. Г. Н. установява, че на процесната дата били извикани от колеги за съдействие по повод на тестване за алкохол и упойващи вещества. Колегите посочили лице – водач на автомобил, който отказвал да бъде изпробван с техническо следствие. Н. и колегата П. В. представили техническото средство на водача, който пред тях отказал да бъде изпробван за алкохол и упойващи вещества.

Свидетелят П. В. лично съставил талон № 0151172 от 29.01.2024 г., в който отбелязал, че проверяваното лице И. З. С., ЕГН [ЕГН], отказва проверка с Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0206 и Drug Test 5000 с фабричен номер 0021, поради което същият е изпратен за медицинско и химическо изследване във ВМА. Св. В. категорично установява отказа на лицето да извърши и двете проверки, за което предоставили на водача съответните технически средства.

Посоченият като свидетел-очевидец в АУАН И. Ф. Ф. е бил част от патрул от 03 РУ, който е спрял за проверка процесния автомобил и поискал съдействие от ОПП-СДВР, тъй като не разполагали с уреди за тестване. Водачът бил във видимо неадекватно и нетрезво състояние. Свидетелят лично възприел предоставените на водача дрегери, но водачът отказал проверките, въпреки, че всички присъстващи служители на СДВР му обяснили, че трябва да бъде тестван за алкохол и наркотици.

Свидетелските показания и приложените към АУАН доказателства правилно и обосновано са навели районния съд на извод за доказаност от обективна и субективна страна на вменените нарушения, както и, че при извършване на проверките и съставяне на АУАН не са допуснати твърденията от жалбоподателя съществени

процесуални нарушения, довели до накърняване на правото му на защита. Процесният АУАН е съставен в присъствието на двама свидетели – очевидци на нарушенията, с което е изпълнено изискването на чл.40, ал.1 от ЗАНН. Тези свидетели са индивидуализирани в достатъчна степен в АУАН, което е позволило на решаващия съд да ги разпита като свидетели. Възраженията на касатора, че доводите на СРС са основани единствено на „редовно съставен от свидетеля – актосъставител АУАН“ не съответстват на доказателствената съвкупност. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства и е установил фактическата обстановка по случая. Доказателствената съвкупност не е обсъждана едностранчиво, тъй като са разпитани освен актосъставителят Н. Г. Н., така и двама свидетели – очевидци на установяване на нарушението И. Ф. Ф. и П. В. В., чиито показания правилно са преценени като обективни, логични и съответстващи на писмените доказателства по делото. Обосновано районният съд е възприел доказателствената съвкупност като единна и безпротиворечива, обосноваваща категоричен извод за доказаност на установените откази да бъдат извършени проверките по чл.174, ал.3, пр.1 и пр.2 от ЗДвП. Съдържанието на обжалвания съдебен акт не може да бъде определено като немотивирано или бланкетно, нито преценката на районния съдия е извършена при спорни обстоятелства или липса на доказателства, както неправилно твърди касаторът.

Отказите да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или тест за установяване употребата на наркотични вещества са съставомерни по чл.174, ал.3, предл.1 и предл.2 от ЗДвП. Законната разпоредба е императивна и не урежда изключения или възможни хипотези на законосъобразен отказ. Казано с други думи – отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Санкцията за това противоправно поведение е в законоустановен размер съгласно същата норма - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от две години и глоба 2000 лв. Процесните наказания са наложени в законоустановения размер и не се нуждаят от излагане на изрични мотиви относно избраното по вид и размер наказание или от обсъждане на смекчаващи и/или отегчаващи отговорността обстоятелства. Касае се за законодателна преценка относно необходимостта от охрана на особено съществени обществени отношения, накърняването на които в съвременното общество е свързано със силно негативна оценка, поради което не може да се приеме, че наложените наказания за прекомерно тежки.

Единствената възможност за нарушителя да докаже, че не е извършил нарушение на забраната по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП е като бъде подложен на проверка и тест, резултатите от които се проверяват чрез допълнителни медицински и химически изследвания, за което в случая е издаден талон за медицинско изследване № 0151172. След като нарушителят не е направил предписаните му медицински и химически изследвания, той доброволно се е лишил от възможността да докаже евентуален грешен резултат на проверката с техническите средства. Въззивният съд правилно е възприел отказите за съставомерни и доказани от обективна и субективна страна по чл.174, ал.3, пр.1 и пр.2 от ЗДвП.

Като е достигнал до идентични правни изводи районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, без да са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, вр. чл.27е от

Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., изрично поискано в писмената защита на юрк. П. от 20.01.2025 г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XVIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4693 от 28.10.2024 г., постановено по нахд № 11138/2024 г. на Софийски Районен Съд, Наказателно отделение, 7-и състав.

ОСЪЖДА И. З. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция“, [населено място], [улица], на основание чл.63д, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.